

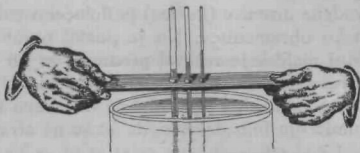
»Ne gre več, ne more več. In če bi odlomili cev niže kakor stoji voda, kajne, bi ta tekla ven?«

»Motiš se. Vedeti moraš, da vodo vlečejo delci stekla s svojimi kratkimi, a močnimi rokami. Če te delce odstraniš, ne morejo več vleči. Niti kapljica ne bo iztekla.«

Seveda, moral sem odlomiti cev, kakor je želel, da se je prepričal o resničnosti moje trditve.

»Veste, gospod, tega ne razumem prav čisto nič. Mi siliti, da bom to kdaj razumel?«

»Če boš le hotel. Za se daj znaj, da je omet ves preprežen s finimi kanali, ki se obnašajo kakor ta lasna cev.

Kakor po tej, se dviga voda tudi po njih tem više, čim ožji so. Višina, ki jo doseže voda po zidu, je odvisna tedaj od širine njegovih brezštevilnih rogov. V pritličju je vlažno, ker je tam zid najbližji mokrim tlom. Pa ni samo omet tak, tudi opeka in celo tisti lepí, beli kvadri, iz katerih je sestavljen Napoleonov spomenik, so tako luknjičavi. Le vrzi košček takega kamna v vodo, pa boš videl, kako bo ta iztiskala zrak iz njega«.

Nisem se utegnil baviti dalje s tem novim učencem, ker me je zvonec klical k drugim.

Učenjaček.

Kakšno je najlepše petje?

— *To pač žabje je regljanje. —*

Kakšno je najlepše cvetje?

— *To gotovo tulipan je. —*

Kakšno je najslajše vino?

— *To se ve — dolenjski cviček. —*

Kakšno mi poznaš višino?

— *Oh, na paši krtov griček. —*

Katero je najgloblje morje?

— *To bo luža sredi ceste. —*

Kaj največji umotvor je?

— *Kadar mati speče preste.*

Verà Albrechtova.